

การส่งเสริมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา”

Promoting Young Children Language Comprehension with Parenting Activities Packages; Language Enhancing Thaug Play

อารีย์ คำสังพะ (Aree Kamgangka)*

ดร.สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์ (Dr.Suchinda Khajonrungsilp)**

จิราภรณ์ บุญสง (Jiraporn Boonsong)***

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองและเด็กปฐมวัยชาย - หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนสุเหร่าทวายทองดิน แขวงแสนแสบ สำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้จากการสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 25 คน และผู้ปกครองของเด็กกลุ่มดังกล่าวโดยมีระยะเวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 8 ชุด และแบบวัดความเข้าใจทางภาษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test for Dependent Sample)

ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจภาษาโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” มีความเข้าใจทางภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Abstract

The purpose of this research was to study the effect of promoting young children language comprehension with parenting activities packages; language enhancing though play . The subject was 25 boys and girls, 4-5 years in kindergarten 1 at surousaikongdin School, Bangkok Metropolitan in semester 2 of 2010 academic year, through custom simple random sampling, and their parents. The period for this experiment was eight consecutive weeks during December 2010 - January 2011. The instruments used in this study developed by the researcher included 25 parents' involvement activities kit and language ability

คำสำคัญ: การคุกคามทางเพศ, วัยรุ่นหญิง, พื้นที่เสมือนจริง

Keywords: Threat, Female Adolescents, Virtual Space

* นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

tests. The data were analyzed by mean, standard deviation, t-test Dependent Sample were used for data analysis.

The results revealed that:

The language comprehension of preschool children who received the parents' involvement activities were significant differences at .01 level, the posttest were higher than the pretest.

ความเป็นมา

ร่องรอยที่ปรากฏให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของมนุษย์นอกจากเครื่องมือ เครื่องใช้ โบราณสถาน โบราณวัตถุแล้ว ภาษานับได้ว่าเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงอารยธรรมของมนุษย์ที่สามารถบ่งบอกเอกลักษณ์ความเป็นชนเผ่าและความเป็นชนชาติได้อย่างยิ่ง ดังที่หม่อมหลวงปิ่น มาลากุลได้กล่าวไว้ในตอนหนึ่งของสุนทรพจน์เรื่องเอกลักษณ์ของชาติไทยว่า “ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้ ของไทยแท้หรือคือภาษา ซึ่งผลิตออกผลแต่ต้นมา รวมเรียกว่าวรรณคดีไทย” อันแสดงให้เห็นว่าภาษาเป็นมากกว่าสิ่งที่ใช้ในการสื่อสารหากแต่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ความรู้สึกออกมาเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้ด้วย และในปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้การติดต่อระหว่างผู้คนเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันสมัยมากยิ่งขึ้น การสื่อสารจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของคนทุกวันนี้ แม้ว่าการสื่อสารจะมีประสิทธิภาพเพียงใดแต่ความผิดพลาดที่เกิดจากการเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงกัน ก็ยังผลให้เกิดความเสียหายมากมายทั้งในส่วนบุคคล กลุ่มบุคคล สังคม และประเทศชาติ การสื่อสารของมนุษย์เรานั้นต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือซึ่งต้องใช้ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการสื่อสารทำความเข้าใจกับผู้อื่นและทำให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจที่ตรงกัน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัสแก่พลกนิกรชาวไทย เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2542 เรื่องภาษาและการเข้าถึงภาษาดังนี้ “...ต้องหาวิธีที่จะทำการเรียนการสอนให้ได้ประโยชน์และสามารถเข้าใจความจริง ไม่ใช่ให้เข้าใจภาษาแต่เข้าใจวิชาการ ไม่ใช่วิชาการอย่างเดียวต้องเข้าใจวิถีปฏิบัติตน หมายถึงจริยธรรมต่างๆ ต้องเรียน ต้องรู้ให้รู้กว้างขวาง

อันนี้เป็นข้อสำคัญในการพัฒนาการศึกษาถ้าไม่พัฒนาการศึกษาประเทศก็อยู่ไม่ได้ ความเข้าใจของบุคคลจะไม่มี ถ้าความเข้าใจของบุคคลไม่มีข้อใดก็ตาม ที่คนไม่เข้าใจคือสื่อความหมายความคิดไม่ได้ถ้าไม่มีความรู้ โดยเฉพาะภาษาอันนี้ที่จะต้องแก้ไขที่บอกว่าแก้ไข เพราะรู้ว่ายังไม่ดี...” จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะเห็นว่าพระองค์ให้ความสำคัญกับภาษาในฐานะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้เกิดความรู้ ความคิดเห็นความเข้าใจในวิชาการ และการพัฒนาการศึกษามีความสัมพันธ์กับความอยู่รอดของประเทศชาติ ภาษาจึงนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้โลกรอบตัวของเด็กตั้งแต่เกิด และเป็นสื่อในการเรียนรู้ให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์ต่างๆ ในโรงเรียน วิธีการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา ค้นหาหนทางที่เด็กเรียนรู้แล้วได้ผลดี มีความสุขในการเรียนรู้ จนสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีความหมาย ใช้ภาษาสื่อความเชื่อมโยงกับคนที่เด็กอยู่ใกล้ชิดได้จนถึงระดับที่เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในยุคสารสนเทศนี้ผ่านภาษานั้นเอง

เด็กวัยแรกเกิดถึง 5 ปี เป็นวัยที่เด็กมีการเจริญเติบโตในด้านร่างกายอย่างเห็นได้ชัด ในส่วนของภาษาก็มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องค่อยเป็นค่อยไป หากได้รับการส่งเสริมทักษะทางภาษาอย่างเพียงพอจะทำให้การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการทางสังคมและสติปัญญา เด็กในวัยนี้จะเริ่มเปล่งเสียงอ้อแอ้ตามธรรมชาติและค่อยเริ่มพูดคำที่มีความหมายคำแรกได้เมื่ออายุ 8 เดือน - 1 ปี เช่น คำว่า “แม่” จากนั้นก็จะพูดคำต่างๆ ได้มากขึ้นจนสามารถพูดเป็นประโยคได้ การส่งเสริมความสามารถทางภาษาให้กับเด็กนั้นสามารถทำได้หลายวิธีอาจเริ่มตั้งแต่ การเล่านิทานให้ฟัง การเล่นนิ้วมือ การเล่นทายปัญหา พูดบทหรือเล่น

ร้องเพลง หรือแม้แต่ การสนทนาระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดในสถานการณ์ต่างๆ พ่อแม่เป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการส่งเสริมพัฒนาการของลูก ดังรายงานการประชุมสมัชชาการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544: 48-53) ที่ชี้ให้เห็นว่า พ่อแม่ ผู้ปกครองมีบทบาท ในการเรียนรู้ของลูกทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียนและทุกเวลาทุกสถานที่ ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ ผู้ปกครอง จะทำให้ผลการเรียนของลูกดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากความสำคัญของคุณแม่มีบทบาทต่อลูกมาก พ่อแม่คือครูสอนภาษาคนแรกของลูก การโต้ตอบกับพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษา และการพูดกับเด็กต้องสามารถสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็ก จากการศึกษาวิจัยของโฮล์ดาเวย์ (เนื่อน้อง สนับบุญ. 2541: 20) พบว่าเด็กที่มาจากบ้านที่แวดล้อมด้วยหนังสือมีประสบการณ์ที่พ่อแม่อ่านหนังสือให้ฟัง เด็กเหล่านี้จะสามารถอ่านหนังสือออกก่อนเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่1 โดยเด็กจะอ่านออกด้วยตนเอง ไม่มีการสอนอย่างจริงจังจากพ่อแม่ ดังนั้นบุคคลผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กต้องจัดกิจกรรม การเรียนรู้ทางภาษาให้กับเด็กอย่างเป็นกัลยาณมิตร

การส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้มีการพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่องและเต็มที่ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 4 มาตรา 24 กล่าวถึงการจัดกระบวนการเรียนรู้ว่าการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ ฉะนั้นทางโรงเรียน จึงควรมีแนวทางในการส่งเสริมให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจในพัฒนาการเด็ก แนวการจัดการเรียนการสอนของทางโรงเรียน ตลอดจนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็กโดยผ่านกิจกรรมทางภาษา ที่มีความหลากหลาย เพื่อให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณภาพ สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก โรงเรียนนอกจากมีบทบาทในการส่งเสริมความสามารถของเด็กแล้วยังต้องสื่อสารเผยแพร่ความรู้สู่ผู้ปกครองอีกด้วย โดยเฉพาะการส่งเสริมความสามารถ

ทางภาษา พ่อแม่ควรมีความรู้เกี่ยวกับลำดับขั้นตอนในการพัฒนาทางภาษา เพื่อจะหาวิธีส่งเสริมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม พ่อแม่ควรทำความเข้าใจว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร และพยายามสนับสนุนให้เด็กค่อยๆ เรียนรู้ทีละน้อย โดยใช้กิจกรรมที่ทำร่วมกันในการส่งเสริมพัฒนาการ การสื่อสารกับผู้ปกครองสามารถทำได้หลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ในยามเช้าเมื่อผู้ปกครองมาส่งเด็กที่โรงเรียน การใช้จดหมายสองทาง การให้ความรู้ผ่านป้ายนิเทศ จุลสารหรือการสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ก็ได้ เพราะเมื่อผู้ปกครองเข้าใจหลักการดูแลเด็ก การส่งเสริมเด็กอย่างถูกต้องแล้วย่อมเป็นโอกาสที่สังคมจะได้ทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า นอกจากนี้การส่งเสริมให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของตนเองที่มีต่อการเรียนรู้ของเด็กก็เป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะมองข้ามเสียไม่ได้ การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการเรียนรู้ก็นับเป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้ การจัดการศึกษาประสบความสำเร็จในบางครั้งเราอาจต้องอาศัยผู้ปกครองเป็นวิทยากรในการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ช่วยสนับสนุนสื่อการเรียนการสอน การเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนจะทำให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นในการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กต่อไป

จากความสำคัญของทักษะทางภาษาและบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงผลของการทำกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม“เล่นกับลูกปลูกภาษา”เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา”
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา”

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูและเด็กชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนสุเหร่าทวายกองดิน แขวงแสนแสงแลบ สำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 50 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูและเด็กชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนสุเหร่าทวายกองดิน แขวงแสนแสงแลบ สำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 25 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายโดยจับสลากมา 1 ห้องเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา”
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจภาษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนสุเหร่าทวายกองดิน แขวงแสนแสงแลบ สำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. ผู้ปกครอง หมายถึง พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง หรือบุคคลอื่นที่อยู่ใกล้ชิดเด็กให้การอุปการะเลี้ยงดู ให้ความรัก เอาใจใส่ ตลอดจนให้การศึกษากับเด็กซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” หมายถึง เอกสารให้ความรู้และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางภาษาของเด็กปฐมวัย ซึ่งประกอบไปด้วยเอกสารความรู้สำหรับผู้ปกครอง กิจกรรมส่งเสริมความสามารถทางภาษาและแบบบันทึกพฤติกรรมของเด็กขณะที่ทำกิจกรรม ทั้งนี้เด็กจะเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครองผ่านการฟังนิทาน

อ่านคำคล้องจอง ทายปริศนา เล่นเกมทางภาษาและทำกิจกรรมอื่นๆประกอบร่วมกับผู้ปกครองที่บ้าน ซึ่งเด็กจะได้ฟังเรื่องราวจากนิทาน มีการพูดคุยซักถามขณะทำกิจกรรม ได้ลงมือวาดภาพและประดิษฐ์ของเล่นในชุดกิจกรรมต่างๆ ใช้ชื่อว่า “กิจกรรมเล่นกับลูกปลูกภาษา” มีทั้งหมด 8 ชุดประกอบด้วย ชุดที่1 นิทานหรรษา ชุดที่2 ปริศนาฮาเฮ ชุดที่3 นิ้วมือนักศรัทธา ชุดที่4 อักษรซ่อนหา ชุดที่ 5 นิทานย้อนกลับ ชุดที่6 ภาษาในครัว ชุดที่7 นักสืบน้อย ชุดที่ 8 จ๊ะเอ๋ชื่อใครเอ่ย ซึ่งแต่ละชุดมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เกร็ดเล็ก..ความรู้ใหญ่ เป็นส่วนที่ให้ความรู้ผู้ปกครองในเรื่องพัฒนาการเด็กปฐมวัย การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา

ส่วนที่ 2 มาสนุกด้วยกันสิ เป็นวิธีการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันของผู้ปกครองกับเด็ก เช่น การเล่นนิทาน อ่านหนังสือ ท่องคำคล้องจอง ทายปริศนา เล่นเกมทางภาษา เป็นต้น

ส่วนที่3 เรื่องเล่าจากบ้าน เป็นส่วนของการพูดคุยซักถาม และเขียนบันทึกคำตอบ หรือผลการปฏิบัติกิจกรรม

ครูแจกชุดกิจกรรมให้เด็กในวันจันทร์ โดยให้ผู้ปกครองศึกษาหาความรู้ และศึกษาวิธีการปฏิบัติกิจกรรมให้เข้าใจ ผู้ปกครองลงเวลาและวันที่เริ่มปฏิบัติกิจกรรม และปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเด็กที่บ้าน พร้อมทั้งเขียนบันทึกการสนทนา หรือการตอบคำถามท้ายกิจกรรม และเมื่อปฏิบัติกิจกรรมเสร็จแล้วให้ลงเวลาและวันที่เสร็จกิจกรรมด้วย เมื่อทำกิจกรรมเสร็จ ส่งคืนชุดกิจกรรมในวันจันทร์ของสัปดาห์ถัดไป

4. ความเข้าใจภาษา หมายถึง การที่เด็กปฐมวัยใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 รับข้อมูลไปสู่กระบวนการคิด แล้วแสดงออกถึงความเข้าใจด้วยการพูดที่สื่อความหมายว่า เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบความเข้าใจทางภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัย 2 ด้าน ได้แก่

1) การใช้คำอย่างมีจุดหมาย หมายถึง การพูดคำที่มีความหมายซึ่งจะมีก็พยางค์ก็ได้ คำเหล่านี้จะเป็นคำนาม คำสรรพนามเกี่ยวกับ คน สัตว์ สิ่งของ

หรือเรื่องเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม คำกริยา เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ ปฏิบัติตาม และสื่อความหมายว่าตนเองเข้าใจในสิ่งนั้นๆ

2) การใช้ประโยคเพื่อสื่อความหมาย หมายถึง การพูดถ้อยคำที่มีความเกี่ยวข้องกันถูกต้องตามระเบียบของภาษามีเนื้อความสมบูรณ์ และแจ้งชัดว่าใครทำอะไรหรือใครทำอะไรกับใคร ส่วนสำคัญของประโยค คือ ผู้กระทำ และกริยาที่ทำ เพื่อสื่อความหมายว่าตนเองเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดหรือสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด

วิธีดำเนินการวิจัย

การทดลองครั้งนี้ทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ใช้ระยะเวลาในการวิจัย 8 สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดลองทั้งสิ้น 8 ครั้ง โดยมีแผนการทดลองดังนี้

1. จัดเก็บข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ความเข้าใจทางภาษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ก่อนทำการทดลอง เป็นเวลา 1 สัปดาห์ในวันอังคาร วันพุธและวันพฤหัสบดี โดยจัดบันทึกการดำเนินกิจกรรมและพฤติกรรมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัย และนำมาตรวจให้คะแนนด้วยแบบวิเคราะห์ความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัย

2. ประชุมปฐมนิเทศผู้ปกครองเพื่ออธิบายลักษณะโดยรวมของชุดกิจกรรม ประโยชน์ที่เด็กและผู้ปกครองจะได้รับจากชุดกิจกรรมรวมทั้งวิธีการและขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่างๆ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้ความรู้กับผู้ปกครองและให้ผู้ปกครองลงมือปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้และเข้าใจขั้นตอนการทำกิจกรรมในแนวทางเดียวกัน

3. ผู้วิจัยแจกชุดกิจกรรมให้เด็กแทนการบ้านในวันจันทร์เพื่อให้เด็กและผู้ปกครองนำไป ทำกิจกรรมร่วมกันตลอดทั้งสัปดาห์และให้เด็กนำชิ้นงานที่ได้จากการทำกิจกรรมและชุดกิจกรรมในส่วนเรื่องเล่าจากทางบ้านมาส่งคืนผู้วิจัยในวันจันทร์สัปดาห์ถัดไป

4. ผู้ปกครองและลูกร่วมกันทำกิจกรรมเมื่อทำกิจกรรมเสร็จผู้ปกครองบันทึกผลการทำกิจกรรมและพฤติกรรมของลูกลงในชุดกิจกรรมส่วนเรื่องเล่าจากทางบ้านและให้เด็กนำมาคืนผู้วิจัยในวันจันทร์ของสัปดาห์ถัดไป

5. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมและคำพูดของเด็กและวิเคราะห์พฤติกรรมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยขณะที่ผู้วิจัยและเด็กกลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ทำกิจกรรมสนทนายามเช้า กิจกรรมเล่าเรื่องจากผลงานศิลปะและกิจกรรมเสรี หลังจากเด็กทำกิจกรรมในชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” กับผู้ปกครองที่บ้านแล้ว ในวันอังคาร วันพุธและวันพฤหัสบดี ช่วงเวลา 09.00 – 11.00 น. และนำข้อมูลที่ได้นำมาตรวจให้คะแนนด้วยแบบวิเคราะห์ความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัย จนครบ 8 สัปดาห์

6. นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปผลการวิจัยต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมเล่นกับลูกปลูกภาษา
2. แบบวิเคราะห์ความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลความเข้าใจภาษา ซึ่งมีหลักการดำเนินการดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลการทำชุดกิจกรรมเล่นกับลูกปลูกภาษาของผู้ปกครองโดยผู้วิจัยแจกชุดกิจกรรมให้เด็กแทนการบ้านในวันจันทร์เพื่อให้เด็กและผู้ปกครองนำไปทำกิจกรรมร่วมกันตลอดทั้งสัปดาห์และให้เด็กนำชิ้นงานที่ได้จากการทำกิจกรรมและชุดกิจกรรมในส่วนเรื่องเล่าจากทางบ้านมาส่งคืนผู้วิจัยในวันจันทร์สัปดาห์ถัดไป

2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมและคำพูดของเด็ก หลังจากเด็กทำกิจกรรมในชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” กับผู้ปกครองที่บ้านแล้ว โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกต จดบันทึกพฤติกรรมและคำพูดของเด็กกลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน ขณะทำกิจกรรมสนทนายามเช้า กิจกรรมเล่าเรื่องจากผลงานศิลปะและกิจกรรมเสรี ในวันอังคาร วันพุธและวันพฤหัสบดี ช่วงเวลา 09.00 – 11.00 น. แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาตรวจให้คะแนนด้วยแบบวิเคราะห์ความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัย จนครบ 8 สัปดาห์

3. นำข้อมูลมาตรวจวิเคราะห์ด้วยแบบวิเคราะห์ความเข้าใจภาษาและนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

4. รวบรวมผลการวิเคราะห์ทางสถิติเขียนรายงานการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ความเข้าใจภาษาโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” มีความเข้าใจทางภาษาโดยรวมและจำแนกรายด้านคือการใช้คำอย่างมีจุดหมายและการใช้ประโยคเพื่อสื่อความหมายสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจภาษาโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” มีพัฒนาการโดยรวมสูงขึ้นร้อยละ 53.72 ของความสามารถพื้นฐานเดิม

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลการส่งเสริมความเข้าใจภาษาของเด็กปฐมวัยโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจภาษาโดยผู้ปกครองใช้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” มีความเข้าใจทางภาษาโดยรวมและจำแนกรายด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีพัฒนาการโดยรวมสูงขึ้นร้อยละ 53.72 ของความสามารถพื้นฐานเดิมแสดงให้เห็นว่าความรู้และกิจกรรมจากชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” ช่วยให้ผู้ปกครองมีความรู้และสามารถจัดกิจกรรมเพื่อให้เด็กมีความเข้าใจภาษาได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธีรานุช เขยกลิ่นเทศ (2549:78) ซึ่งศึกษาผลของการจัดกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการพัฒนาความสามารถของเด็กปฐมวัย โดยใช้ชุดกิจกรรม “ครอบครัวสุขสันต์ร่วมกันพัฒนาเด็ก” โดยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับเด็กปฐมวัยอายุ 4 – 5 ปี พบว่าเด็กมีความสามารถทาง การฟังและการพูดสูงขึ้น ทั้งนี้ชุดกิจกรรมประกอบด้วย ส่วน “เกร็ดเล็กความรู้ใหญ่” อันเป็นส่วนให้ความรู้ผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการและประโยชน์ที่จะได้รับจาก

การจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผู้ปกครองเห็นถึงความสำคัญและเข้าใจการเรียนรู้ภาษาของเด็กมากขึ้น เพราะการเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็นการได้รับอิทธิพลของบุคคลอื่น และสังคมมีผลต่อการเรียนของเด็ก ถึงแม้เด็กจะต้องรับผิดชอบในการคิดสร้างโครงสร้างความรู้ความคิดของตน แต่บุคคลอื่น เช่น เพื่อนและครู มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก กิจกรรมการพูด การสนทนา การวาด การเขียน การอ่าน ตลอดจนการเล่น ช่วยในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก เพราะกิจกรรมเหล่านี้เป็นการใช้สัญลักษณ์ (Symbol Using Media) ซึ่งการที่เด็กเรียนรู้ภาษาจากผู้อื่น นั้น เด็กจะเรียนรู้ทีละน้อยโดยการได้รับคำแนะนำจากผู้อื่น จนเด็กสามารถคิดเกิดเป็นความรู้ภายในตนได้ (Vygotsky, 1978) พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเป็นไปด้วยดี เมื่อเด็กได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาด้วยอย่างสม่ำเสมอ ได้เล่นกับเสียงชนิดต่างๆ มีโอกาสได้ยินได้ฟังเสียงต่างๆ ที่หลากหลาย รวมทั้งมีโอกาสได้ใช้ภาษาตามวัยของตน เพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ได้ฝึกใช้อวัยวะ การออกเสียง และทดลองเปล่งเสียงต่างๆ ตามที่ได้ยินมา ได้รับการตอบสนองในทางบวกเมื่อแสดงความสนใจที่จะใช้ภาษา ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ภาษาอย่างถูกกาลเทศะและเหมาะสม (เยาพา เดชะคุปต์, 2542 : 22) ซึ่งกระบวนการเหล่านี้จำเป็นต้องทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการขึ้นตามลำดับ แต่ทั้งนี้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครองเพราะโรงเรียนไม่สามารถสอนโดยแยกเด็กออกจากครอบครัว เด็กควรได้เรียนรู้ร่วมกันทั้งทางโรงเรียนและผู้ปกครอง สิ่งที่เกิดจากความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง คือ คุณค่าของความสัมพันธ์ของผู้ปกครองกับโรงเรียนที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ผู้ปกครอง นักเรียน และโรงเรียน (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2546 : 21)

นอกจากนี้ชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” ยังประกอบด้วยกิจกรรมและสถานการณ์ที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้เด็กและผู้ปกครองร่วมกันทำกิจกรรมอย่าง สนุกสนาน มีประสบการณ์ตรงในการฟัง พูด อ่าน เขียน คิด และลงมือปฏิบัติกิจกรรมซึ่งสอดคล้องกับการสอนภาษาแบบองค์รวม ในส่วนของการสภาพแวดล้อมให้เด็กคุ้นเคยกับภาษา ซึ่งประสบการณ์ที่จัดเพื่อส่งเสริมความเข้าใจทางภาษาได้แก่ การสนทนา การตอบโต้ การตอบคำถาม

การได้เห็นตัวหนังสือ การออกเสียงคำ ร้องเพลง การเล่นเกมทางภาษาเช่นการทายปริศนา การเล่นต่อคำ ฝึกการฟังอย่างเข้าใจ เช่น การเล่านิทานต่อ สนทนาหลังการเล่านิทานหรือเล่าเรื่องตามด้วยการทบทวน การวาดภาพหรือเขียนเป็นตัวหนังสือ (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2546 : 120) ดังนั้นเมื่อผู้ปกครองได้ศึกษาชุดกิจกรรม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมในกลุ่มผู้ปกครองเองและปฏิบัติตามกิจกรรมตามคำแนะนำทำให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจวิธีการส่งเสริมความเข้าใจภาษาของเด็กได้มากขึ้น เมื่อเด็กกับผู้ปกครองปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ได้ร่วมกันคิด พูดคุยปรึกษากัน ทำให้เด็กได้พัฒนาความเข้าใจภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่ใช้ชุดกิจกรรมต่างๆที่พบว่าสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้กลั่นเนื้อเล็ก (รัชนิ รัตนา. 2534 : 55) ความคิดสร้างสรรค์ (นิตินันท์ วิชิตชลชัย. 2535 : 67) ความสามารถในการจำแนกประเภท (เสาวคนธ์ สาเอี่ยม. 2537: 61) ความสามารถในการสังเกต (สุสิพร พิศุทธิ์สุภฤทธิ. 2537: 61) พฤติกรรมการช่วยเหลือ (ศิรินารด วัฒนกุล. 2537: 42) การมีวินัยในตนเอง (ฤทธิณี ภูพัฒน์. 2538: 40) การรู้หนังสือขั้นต้น (ปัทมศิริ อีรานุรักษ์. 2539 : บทคัดย่อ) ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย (วรารัตน์ นิยมไทย. 2547 : บทคัดย่อ) พัฒนาการทางสติปัญญา (พวงเล็ก วรกุล ; และทัศนีย์ ประธาน. 2547 : บทคัดย่อ) และความสามารถทางภาษา (ธีรนุช เขยกลั่นเทศ. 2549 : 33) ทั้งนี้เด็กจะได้รับการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างถูกต้อง และสอดคล้องกับทางโรงเรียนมากขึ้น (ฉันทนา ภาคบงกช. 2537 : 11) ไม่ว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในรูปแบบก็ตามส่งผลให้เกิดประโยชน์แก่ทั้งครู เด็ก โรงเรียนและผู้ปกครอง ทำให้การจัดการศึกษามีคุณค่า และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้ปกครองเป็นทั้งทรัพยากรบุคคล ผู้สร้างสรรค์บรรยากาศชั้นเรียนที่ดี และที่สำคัญทำให้การจัดหลักสูตรการศึกษามีคุณค่าต่อเด็ก และมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2544 : 36)

ในชุดกิจกรรมยังมีส่วน “เรื่องเล่าจากที่บ้าน” ที่ผู้ปกครองใช้บันทึกพฤติกรรมของเด็กขณะที่ทำกิจกรรม

และแสดงความคิดเห็นหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแล้วและส่งคืนกลับมาให้ผู้วิจัยในสัปดาห์ต่อไป ซึ่งจากเอกสารส่วนนี้ทำให้เห็นถึงพัฒนานาการและความสนใจที่แตกต่างกันของเด็กแต่ละคนที่มีต่อกิจกรรมที่ทำร่วมกับผู้ปกครอง รวมทั้งได้ทราบทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการทำกิจกรรมร่วมกับลูกด้วย เพราะผู้ปกครองสามารถช่วยพัฒนาภาษาของเด็กได้โดยการสนทนาและตอบคำถามของเด็กอย่างสม่ำเสมอ จัดหาหนังสือนิทานให้เด็กอ่านหนังสือให้เด็กฟังเป็นประจำทุกวัน ส่งเสริมให้เด็กอ่านจากสิ่งแวดล้อม เช่น ป้ายโฆษณา กล่องสินค้า ป้ายประกาศ ฯลฯ จัดให้เด็กมีโอกาสอ่านและเขียนทุกวัน ให้ความสนใจในสิ่งที่เด็กอ่านหรือเขียน เพื่อเป็นกำลังใจแก่เด็ก และเพื่อให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านและเขียน พยายามไม่วิพากษ์วิจารณ์หรือตำหนิสิ่งที่เด็กเขียน เพราะจะทำให้เด็กขาดความมั่นใจว่าตนเองมีความสามารถในการอ่านและเขียน และผู้ปกครอง ควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา (ธีรนุช เขยกลั่นเทศ. 2549:26-30)

ข้อสังเกตที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นอย่างดีแม้ว่าในระยะแรกผู้ปกครองยังไม่เข้าใจและคิดว่าเป็นเรื่องยุ่งยากที่เพิ่มภาระงานแต่หลังจากได้สอบถามด้วยการพบปะโดยตรง การพูดคุยทางโทรศัพท์กับผู้วิจัยและการเข้าร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้ปกครองด้วยกันเองแล้วกอบกับความคาดหวังว่าบุตรหลานของตนจะพัฒนาขึ้น ทำให้ผู้ปกครองก็มีความเข้าใจมากยิ่งขึ้นและรู้สึกมีความสุขกับการได้ทำกิจกรรมร่วมกับลูกยิ่งเมื่อได้เห็นความก้าวหน้าของบุตรหลานในการเล่าเรื่อง วาดภาพ การประดิษฐ์ การคิดปริศนาคำทายด้วยตัวเองยิ่งทำให้ผู้ปกครองสนใจมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและครูมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาเด็กปฐมวัย

2. ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับชุดกิจกรรม “เล่นกับลูกปลูกภาษา” ในระดับดีและมีความเห็นว่าน่าจะมีกิจกรรมในลักษณะนี้อย่างสม่ำเสมอเพราะผู้ปกครองได้รับความรู้และมีความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูมากขึ้น ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวและเกิดการประสานความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองและครูในการพัฒนาเด็กให้ไป

ในทิศทางเดียวกัน แต่เนื่องด้วยการวิจัยนี้ใช้ระยะเวลาเพียง 8 สัปดาห์ ซึ่งใน 1 สัปดาห์จะมีกิจกรรมให้ผู้ปกครองและเด็กทำร่วมกัน 3 กิจกรรม ทำให้ผู้ปกครองมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กๆ น้อยบางครั้งเด็กยังรู้สึกไม่เต็มอิ่มกับการทำกิจกรรมจะครบถ้วนให้ผู้ปกครองทำกิจกรรมที่ตนเองพึงพอใจซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง

3. กิจกรรมต่างๆ ในชุดกิจกรรมแต่ละชุดมีความเกี่ยวเนื่องกันทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและเด็กยังมีสมาธิจดจ่ออยู่กับกิจกรรมที่ทำรวมทั้งตื่นเต้น รอคอยว่า กิจกรรมต่อไปจะเป็นอะไร การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้จะช่วยให้เด็กได้เชื่อมโยงความคิดจากเรื่องหนึ่งไปสู่อีกเรื่องหนึ่งได้ดี ทำให้เกิดการคิดและการวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบและเกิดองค์ความรู้จากการลงมือปฏิบัติจริงของตนเอง รวมทั้งการได้รับความเข้าใจและสนับสนุนจากผู้ปกครองทำให้เด็กมีความมั่นใจในการทำกิจกรรมต่างๆ เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมด้วยการหาความรู้จากชุดกิจกรรม ทำกิจกรรมร่วมกับเด็ก สังเกตการเรียนรู้และบันทึกพฤติกรรมของเด็กเป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเท่านั้น การเข้ามามีส่วนร่วมของผู้ปกครองยังสามารถทำได้อีกหลายวิธีเช่น ทั้งการประชุมปฐมนิเทศ การสร้างเครือข่ายผู้ปกครอง การเชิญผู้ปกครองเป็นวิทยากรพิเศษ และการร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสถานศึกษา เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณี ภูพัฒน์. (2538). การศึกษาวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้ชุดให้ความรู้แก่ผู้ปกครองส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การศึกษาศรีนครินทร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (เอกสารอัดสำเนา).
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2544). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองกับโรงเรียน. วารสารการศึกษาศรีนครินทร์, 5(4), 30-36.

2. ครูที่สนใจใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กควรตั้งวัตถุประสงค์ให้ครอบคลุมและไม่ควรให้ชุดกิจกรรมทุกวัน ในหนึ่งสัปดาห์ควรใช้ชุดกิจกรรมเพียง 1-2 ครั้งตามความพร้อมของผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองมีเวลาในการศึกษาเอกสาร ทำความเข้าใจและปฏิบัติตามกิจกรรมอย่างเต็มที่และบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3. ควรมีการบันทึกการส่งคืนชุดกิจกรรมคุณภาพของการทำกิจกรรมและความสัมพันธ์ของผู้ปกครองและเด็กเพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลการปฏิบัติตามกิจกรรมและการประเมินพัฒนาการตามสภาพจริงต่อไป

4. ชุดกิจกรรมควรมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในการเรียนการสอนของสัปดาห์นั้นๆ เพื่อเป็นการทบทวนประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กที่โรงเรียนและช่วยให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจในกระบวนการและวิธีการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนมากยิ่งขึ้น

5. การสื่อสารกับผู้ปกครองควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามกิจกรรมได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเกิดความเข้าใจที่ตรงกันไม่สับสนและเกิดความคับข้องใจว่าจะทำกิจกรรมไม่ถูกต้อง เพราะเมื่อผู้ปกครองเข้าใจและมีความมั่นใจแล้วจะสามารถปฏิบัติตามกิจกรรมร่วมกับเด็กได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาความเข้าใจทางภาษาของเด็กปฐมวัยในบริบทสังคมที่เด็กต้องเรียนรู้สองภาษา
2. ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมโดยผู้ปกครองที่ส่งเสริมความสามารถในด้านอื่นๆ ของเด็ก เช่น ความสามารถด้าน มิตรสัมพันธ์ ดนตรี เป็นต้น

- _____. (2546). รายงานผลการวิจัย เรื่อง รูปแบบการบ้านที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับเด็ก. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. (เอกสารอัดสำเนา)
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2537). ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย: ในประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาการศึกษาปฐมวัยหน่วยที่ 8. นนทบุรี: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชูลีพร พิศุทธิ์สุภฤทธิ. (2537). การศึกษาความสามารถในการสังเกตของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้ชุดส่งเสริมความรู้แก่ผู้ปกครอง ขวนคุย ขวนร้อง ขวนเล่น. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (เอกสารอัดสำเนา)
- ธีรบุษ เชยกลิ่นเทศ. (2549). ผลของการจัดกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิตินันท์ วิชิตชลชัย. (2535). ผลของการใช้ชุดส่งเสริมความรู้แก่ผู้ปกครองที่มีต่อความเชื่อมั่นใจตนเองและความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เนื่อน้อง สนั่นบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทาน. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (เอกสารอัดสำเนา)
- ปัทมศิริ อีรานุกัษ. (2539). การพัฒนาโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้หนังสือขั้นต้นของวัยอนุบาล. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงเล็ก วรกุล & ทศนีย์ ประธาน. (2547). รายงานการวิจัย : การพัฒนาชุดเสริมความรู้เพื่อส่งเสริม พัฒนาการด้านสติปัญญาเด็กปฐมวัยสำหรับผู้ปกครอง. สงขลา: สถาบันราชภัฏสงขลา.
- เขาวพา เดชะคุปต์. (2542). การศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- รัชณี รัตนา. (2533). ผลของการใช้กิจกรรมจากชุดให้ความรู้แก่ผู้ปกครองที่มีต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรัตน์ นิยมไทย. (2547). ผลของการให้ความรู้ผู้ปกครองผ่านระบบอินเทอร์เน็ตต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (เอกสารอัดสำเนา)
- ศิรินารถ วัฒนกุล. (2537). การศึกษาพฤติกรรมช่วยเหลือตนเองและผู้อื่นของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้ชุดส่งเสริมความรู้แก่ผู้ปกครอง ร่วมแรง ร่วมใจ สายใยผูกพัน. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544จ). รายงานการวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ผู้ปกครองในการพัฒนาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- Simpson, T. (1988). Characteristic of Oral Language used by Selected four-year olds in Story Retellings. Missouri: University of Missouri-Columbia.
- Vygotsky, L.S. (1978). Mind in Society The development of psychological processes. Cambridge MA : Haward University Press.